

Bemelegítés

Még iskolakezdés előtt, ötéves koromban megtanítottam magam olvasni, hogy mielőbb rászokhassak a napi sportújságra. Nyolcévesen már gyógyíthatatlan sport hírfüggő vagyok, a lap minden számát elolvasom, úgy, ahogy a könyveket szokás, első szótól az utolsóig. Két cikk között nem tartok szünetet, megyek tovább, falom az információt. Mindent megjegyzek. Neveket, eredményeket, világcsúcsokat, részidőket, sérülésekről, átigazolásokról szóló híreket, botrányokat. A másodosztályú futballcsapatok összeállításait (cserékkal, vezetőedzővel, gyúróval) olyan magabiztosan fújom, mint a családtagjaim neveit. Minden sportág, minden részlet érdekel. A híreket nemcsak elraktározom, de át is élem: a sportsikereknek örülök, a kudarcok letörnek. A Pakisztán teljes lakosságát megrendítő hír, miszerint gyep labda-válogatottjuk öt góllal kikapott Indiától, engem is megérint, sőt személyes traumaként ér. Együtt bosszankodom a Tipográfia sakkcsapatának negyedik táblásával, miután az ERDÉRT fiatal újonca pimaszul bematolta, sötéttel. Örömben nagyokat nyeldeklek, amikor Wichmann Tamás szófiai világbajnoki győzelméről ol-

vasok. Ha egy cselgáncsozó az Országos Bajnokság előtti napon lesérül, fájdalmasan felszisszenek.

Később, amikor a szüleim elengednek egyedül otthonról, elmerészkedem a közelünkben rendezett sporteseményekre, hónom alatt a sportújság aznapi számával. Rendszeresen megjelenek a Marczibányi téri pingpongcsarnokban, hogy a többszörös országos bajnok Klampár Tibortól minden győztes mérkőzése után autogramot kérjek. A Ganz Villamossági Művek labdarúgócsapatának hazai meccseit mind megtekintem, ismerem és becenevükön szólítom a játékosokat, intek nekik, amikor kifutnak a fekete, göröngyös salakra, együtt kiabálok a többi (tizenöt) nézővel: – Ne izomból, Jenci, bokából!

Apám kivisz a Népstadionba, kettős rangadóra. A második meccs a fő attrakció, Ferencváros–Vasas, ő a Fradinak szurkol, én Vasas-drukker vagyok. A héten Zombori Sándor a kedvencem. Felállva tapsolok, ujjongok, amikor hozzá kerül a labda. A tizedik perc környékén durva szabálytalanságért kiállítják. Sértődötten levo-nul, dühében kirúg egy fűcsomót. De nemcsak ő bántó-dik meg, én is, én azonban nem a bírói ítélet miatt, az jogos volt, nekem Zombori viselkedése fáj. Átvert. Cserbenhagyott. Otthon is maradhattam volna, *Szombat esti filmkoktél* megy a tévében, benne *Meghökkentő mesék*, mégis kijöttem, nyelem a keserű szotyit, minden második szem avas, de nem baj, mert itt van Zombori Sándor, miatta jöttem... a hálátlanja meg kiállíttatja magát. Nem érdekel a hátralévő nyolcvan perc, haza akarok menni. Kapjon ki a Vasas, zakót nekik, nagyot, fütyüljék ki őket a sajtájaik, az angyalföldiek, kullogjanak az öl-

tözőbe lógó orral, vonják le a tanulságokat. Hosszú időre lesz szükségem, mire feldolgozom Zombori árulását. Lassan, nehezen felejték. Igaz, ha végül rászánom magam, hogy megbocsássak, úgy megbocsátok, hogy máris büntudat telepszik rám, amiért nem bocsátottam meg korábban. Ilyenkor görcsösen vezekelni akarok. Zombori Sándor esetében sincs ez másként – levelet írok egy füzetből kitépett négyzethálós lapra, nyomtatott nagybetűkkel. „Kedves Sándor bácsi! Tessék eljönni hozzánk vendégségbe!” Aláírás, dátum. A borítékot a Vasas Fáy utcai stadionjának címére küldöm. A kedvenc sportolók vendégül látása mint ötlet úgy megtetszik, hogy mindjárt öt másik Vasas-futballistát is meghívok. Aztán más sportágak hazai sztárjainak is írok. Meghívót kap többek közt Gedó György ökölvívó, Klampár Tibor és Jónyer István asztaliteniszezők, Taróczy Balázs teniszező. A leveleket a megfelelő sportegyesületek telefonkönyvben fellelt címeire küldöm. Amikor ráunok a sablonszövegek gyártására, betoldok egy plusz sort, meghittebbé téve a leveleket: „Kedves Balázs bácsi! Tessék eljönni hozzánk vendégségbe! Anyukám süt pitét, apukám főz kávé.” Arra vonatkozóan, ki mikor jöjjön, nem teszek megkötést – ki vagyok én, hogy elfoglalt sportolók ideje fölött rendelkezem? Jönnek, ha ráérnek. Kávé lesz, garantálom, készenléti pitét meg félretetetek, a spejzban lesz a polcon. Mennyivel izgalmasabb így, hogy bármikor betoppanhatnak! Egyelőre nem jönnek, de pont ettől érdekes. Egyszer majd becsöngetnek, és anyukám a díjbeszedő helyett a Vasas középpályás sorával találja szemben magát. – Jó napot kívánunk, Maros Andrásához

jöttünk – mondja majd Zombori, Vasas melegítőben, kezében a meghívót lobogtatva. Focilabdás papucsomban kicsoszogok, átveszem a vendégeimet, intek anyukámnak, menjen, tálalja a pitét, apámat oldalba bököm, tegye fel a kávé. Mi addig a fiúkkal a szobámba vonulunk, megmutatom nekik az őket ábrázoló posztereimet. Valahogy így.

A futballistákról külön füzetbe verseket írok. A jobbakat fejből tudom:

*Zombori, Zombori tizenegyest rúg,
Kihagyja a kis butus.
Ha nem hagyja ki ezt,
Vasas győzelem lesz.*

*Palicskó az MTK-s,
Hű, de ügyes, ügyes már.*

*Zsiborás a válogatott,
Zsiborás a párhuzamos.*

*Várady Béla nekifut,
A sorfal pedig eldő. l.
És ezzel a meccs is eldő. l.*

*Bálint László. Bálint.
Bólint. Bólint. Bólint.
A labdába egy nagyot belebólint.*